

Sygn. akt V KK 367/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący)

SSN Marian Buliński

SSN Dorota Rysińska (sprawozdawca)

Protokolant Katarzyna Wępa

w sprawie **P. K.**

skazanego z art. 288 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu odbytym w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 27 lutego 2017 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości-Prokuratora Generalnego

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w G.

z dnia 4 marca 2015 r., sygn. akt II K .../14

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę P. K. przekazuje do
ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w G.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w G. z dnia 4 marca 2015r. P. K. i J. S. zostali uznani za winnych tego, że w okresie od 8 maja 2014 r. do dnia 12 maja 2014 r. w M., działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali umyślnego zniszczenia elementów wyposażenia ścieżki Przyrodniczo Edukacyjnej w D. w postaci drewnianej ławki, w ten sposób, że spalili ją w ognisku powodując straty w wysokości 634,55 złotych, czym działali na szkodę Urzędu Miejskiego w M., to jest

popęłnienia przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. Wymierzono każdemu z nich karę 3 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej i kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w miesiącu. Sąd nadto warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonych kar ograniczenia wolności na okres 2 lat próby i orzekł na podstawie art. 71 § 1 k.k., wobec każdego z oskarżonych, karę grzywny w wymiarze 20 stawek dziennych po 20 zł każda. Zobowiązano dodatkowo oskarżonych do solidarnego naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody, w całości, na rzecz Urzędu Miejskiego w M. oraz zasądzone koszty sądowe i wymierzono opłaty.

Sprzeciw od powyższego orzeczenia wniósł tylko oskarżony J. S., a wyrok wobec P. K. uprawomocnił się z dniem 17 marca 2015 r.

Od powyższego prawomocnego wyroku kasację w trybie art. 521 k.p.k. wniósł na korzyść P. K. Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny, zarzucając temu rozstrzygnięciu *rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, to jest art. 500 § 1 i 3 k.p.k. w brzmieniu w chwili orzekania, polegające na rozpoznaniu sprawy oskarżonego P. K. na posiedzeniu w postępowaniu nakazowym, pomimo wynikających z materiału dowodowego istotnych wątpliwości co do okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu, co wyłączało dopuszczalność takiego trybu postępowania.*

Ponosząc ten zarzut autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego zasługiwała na uwzględnienie.

Przypomnieć należy, że w dniu orzekania art. 500 k.p.k. przewidywał, iż w sprawach o przestępstwa podlegające rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym, sąd mógł w wypadkach pozwalających na orzeczenie kary ograniczenia wolności lub grzywny wydać wyrok nakazowy, o ile na podstawie zebranego w postępowaniu przygotowawczym materiału uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Wydanie wyroku nakazowego było

jednak możliwe jedynie wtedy, gdy na podstawie zebranych dowodów okoliczności czynu i wina oskarżonego nie budziły wątpliwości.

Rację ma autor kasacji, że okoliczności faktyczne niniejszej spawy, wynikające z materiału dowodowego, powinny były wzbudzić wątpliwości Sądu co do sprawstwa zarzucanego czynu.

Ustalenia postępowania przygotowawczego w tym przedmiocie opierały się na fakcie zamieszczenia na portalu Facebook, w dniu 14 maja 2014 r., zdjęć oskarżonych palących na ognisku elementy (części ławki) ze zniszczonej ścieżki edukacyjno – przyrodniczej w M. oraz na stwierdzeniu, że do dewastacji tej ścieżki miało dojść między 8 maja 2014 r. a 12 maja 2014 r. Z materiału dowodowego wynikały jednak zarazem kolejne okoliczności.

W toku postępowania świadek W. K. zeznał (k. 2-3), że do spalenia ławki miało dojść w nocy z 8 na 9 maja 2014 r. Podejrzany P. K. wyjaśnił natomiast, że wraz z kolegą J. S. postanowili rozpalić ognisko na znajdującym się na ścieżce zdrowia palenisku. Szukając nadającego się do spalenia drewna, zauważyli elementy ławki, które były już lekko nadpalone. W palenisku znajdował się jeden gruby bal, a oni korzystali jeszcze z elementów ławki (k. 26-27). Z kolei drugi z podejrzanych podniósł, że razem z P. K. spalili elementy ławki, które były już zniszczone i w połowie nadpalone. Znajdowały się one na miejscu przeznaczonym do palenia ogniska. Zniszczone ławki widział użyto wcześniej, niż w dniu palenia ogniska, które to zdarzenie zostało uwiecznione na zdjęciach zamieszczonych na portalu internetowym (k. 31-32).

Zestawienie tych oświadczeń podawało zatem w wątpliwość, czy to rzeczywiście P. K. był sprawcą „pierwotnego” zniszczenia ławki, czy też faktycznie znalazł ją już w stanie daleko posuniętego zniszczenia (spalenia). W tym miejscu warto zauważyć, że na skutek sprzeciwu J. S. Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie, w wyniku którego uniewinnił tego oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu prawomocnym wyrokiem z dnia 28 stycznia 2016r.

Z uwagi na powyższe, należało podzielić zasadność podniesionego w kasacji rażącego naruszenia wskazanych w zarzucie przepisów prawa, jako że zaistnienie wątpliwości co do okoliczności popełnienia czynu przez P. K. wyłączało dopuszczalność orzekania w trybie nakazowym. Wykazanie istotnego wpływu tego

uchybień na treść zaskarżonego wyroku nakazowego nie wymaga szerszego uzasadnienia, gdy weźmie się pod uwagę, że rozpoznanie sprawy na rozprawie i przeprowadzenie postępowania dowodowego mogło doprowadzić do innego jej rozstrzygnięcia.

W przedstawionej sytuacji, Sąd Najwyższy obowiązany był uchylić zaskarżony kasacją wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania.

kc